

[Einer-Jensen.]

Tilskud til Nødhjælpsarbejderne, og Arbejdernes Modstand, som naturligvis navnlig har været sat ind over for Bestemmelsen om Fradrag i Lønnen, vil formentlig ikke længere være til Stede, naar Bestemmelsen herom gaar ud.

Tilbage bliver saa, at Igangsættelse kan foretages paa nedsat Arbejdstid.

Jeg skal ikke komme ind paa en Diskussion om Princippet Nødhjælpsarbejde; det er der ingen Anledning til. Jeg tror, alle Parter maa være interesserede i, for at disse Bestemmelser kan faa Værdi og Betydning, at de foreslaaede Ændringer gennemføres, og jeg anbefaler paa mit Partis Vegne at vedtage Forslaget, som det nu foreligger, anbefalet, tror jeg at kunne sige, enstemmigt af alle de Repræsentanter, der findes i Arbejdsudvalget.

Søren P. Larsen: Lovforslaget tager jo Sigte paa at ændre de Bestemmelser, der angaaende dette Emne findes i Arbejdsløshedsloven, og som har faaet samtlige Partiers Tilslutning. Da vi i 1932 kom til Enighed om hele denne Udformning af Arbejdsløshedslovgivningen, Tilskudsbestemmelserne, Oprettelsen af Fortsættelseskasserne, Ændringerne i Bestemmelserne angaaende Nødhjælpsarbejder o. s. v., var vi jo nogle Stykker, som troede, at der med denne Lovgivning, der senere med visse Ændringer blev indført ret fast i Socialreformen, var skabt en Ordning, som kunde bære et Stykke Tid, uden at Ændringer vilde være nødvendige. Imidlertid har den højtærede Socialminister gennem det foreliggende Lovforslag rørt ved et af de Punkter, som det dengang var meget vanskeligt at opnaa Enighed om, nemlig Bestemmelserne om Nødhjælpsarbejder, saaledes som de findes udformet i Arbejdsløshedslovens § 31.

Motiverne hertil er flere. Naar man ser paa Oversigten over de Tilskud, som Arbejdsløshedsfonden har udbetalt til anerkendte Nødhjælpsarbejder, viser det sig, at i 1922—23 og 1923—24 blev der dog brugt nogle Penge — i 1923—24 var det henved ½ Mill. Kr. —, men i 1924—25 og 1925—26 falder Beløbet, det sidste Aar helt ned til 35 000 Kr., og derefter ser vi det mærkværdige, at denne nedadgaende Linie pludselig ændres, idet man i 1926—27 kommer op paa over ½ Million, og i 1927—28 er det omtrent det samme Beløb, men straks i 1928—29 falder Linien igen, indtil man i 1932—33 kommer helt ned paa 936 Kr. Det er højst mærkværdigt, at

Linien saaledes stiger og falder med de Aarstal, jeg har nævnt. Jeg tør naturligvis ikke sige, det har Forbindelse med, at der skiftedes Regering paa disse Tidspunkter; men det ser besynderligt ud, at Brugen af Arbejdsløshedsfondens Midler til Nødhjælpsarbejder netop gaar ned i Aarene 1924 og 1925, derefter stiger i den følgende 3-Aars-Periode for saa atter at falde. Det kunde jo tyde paa, at der i de Perioder, hvor Kurven er nedadgaende, ikke har lydt særlig opmuntrende Røster fra den øverste Ledelse til Kommunerne om at sætte Nødhjælpsarbejder i Gang.

Jeg mente, at Arbejdsløshedslovens § 31, som vi i Enighed havde faaet udformet, nu skulde føres ud i Livet, men det er jo muligt, der er foregaaet Ændringer, som gør, at det vil være naturligt og nødvendigt at se nærmere paa Bestemmelserne. Vi maa da se paa de Motiver, der findes i Lovforslaget, og høre, om Ministeren og Departementet vil være i Stand til at fremkomme med en Argumentation, som kan overbevise os om Nødvendigheden af at ændre paa denne Lovgivning. Hvis dette bliver Tilfældet, er det klart, at selv om man mener at have syet en god Lov i 1932, saa maa vi ikke, hvis det praktiske Liv viser, at der er Brug for Ændringer, stivne paa den Maade, at vi siger, at hvad der er blevet bestemt i 1932, maa man for alt i Verden ikke ændre i 1935, men vi maa se praktisk og nøgternt paa Forholdene og høre paa de Argumenter, der kan fremføres.

Men jeg siger altsaa, det ser besynderligt ud med denne Kurve for Tilskuddene, men da den højtærede Socialminister altid kan give Redegørelser paa Omraader, hvor vi andre ikke kan finde Vej, særlig naar det drejer sig om Administrationens Stilling, vil jeg være meget interesseret i at høre en Begrundelse for den Mærkværdighed, at Brugen af Arbejdsløshedsfondens Midler til Nødhjælpsarbejder faldt i Aarene 1924—25 og 1925—26, hvorefter der er Stigning i de følgende 3 Aar og saa igen et Fald til et Lavmaal som ingen Sinde før.

I Lovforslagets Bemærkninger siges det, at

„Gennemførelsen af Loven af 15. December 1934 om mellemkommunal Refusion af visse Arbejdsløshedsudgifter gør det paakrævet, at der foretages en Jævnføring af de for Nødhjælpsarbejder gældende Bestemmelser med de Bestemmelser, der gælder for Arbejder“
o. s. v. Jeg maa sige, at med min bedste Vilje — og jeg har naturligvis her som saa ofte før lagt en god Vilje ind i Undersøgelsen